

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5400/2020
11.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хацића, Гордане Комненић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца „Mercator - S“ ДОО Нови Сад, чији је пуномоћник Петар Учајев, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Иван Таловић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 45/19 од 14.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 45/19 од 14.10.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 45/19 од 14.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П 704/18 од 08.08.2018. године, која је исправљена решењем истог суда П 704/18 од 21.09.2018. године, ставом првим изреке, укинута је решење о платном налогу Основног суда у Чачку Пл 566/10 од 03.12.2010. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му исплати износ од 90.440,58 динара, са законском затезном каматом од 05.10.2010. године до исплате, као и да му накнади трошкове поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 94.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Чачку Гж 45/19 од 14.10.2019. године, одбијена је жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке. Првостепена пресуда је преиначена у ставу другом и трећем изреке, тако што је одбијен (егзистентан) тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 72.173,80 динара, са законском затезном каматом од 28.05.2008. године до исплате и обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 82.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о ревизији тужиоца, Врховни касациони суд је имао у виду да је тужба у овој правној ствари поднета 01.12.2010. године, да је првостепена одлука којом је одлучено о тужбеном захтеву, укинута решењем Вишег суда у Чачку Гж 227/18 од 11.06.2018. године, па се применом члана 506. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11), у конкретном случају примењују одредбе Закона о парничном поступку - ЗПП који је објављен у „Службеном гласнику РС“ бр.72/11...18/20, на основу члана 506. став 2. истог Закона.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Испитујући испуњеност услова за примену института изузетне дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је у виду имао садржину тражене судске заштите, правноснажну пресуду донету применом материјалног права на утврђено чињенично стање и разлоге на којима је заснована, као и садржину ревизије, па је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1 ЗПП.

Правноснажном пресудом је укинут платни налог Основног суда у Чачку Пл 566/10 од 03.12.2010. године и одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 72.173,80 динара, са законском затезном каматом од 28.05.2008. године до исплате, применом правила о терету доказивања, јер тужилац није доказао основ потраживања, односно да се тужени куповином робе у објекту тужиоца задужио за потраживани износ. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужиоца не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова, о основаности тужбеног захтева, засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке. Решењем на које се ревидент позива није правноснажно одлучено о тужбеном захтеву.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужба ради дуга поднета је 01.12.2010. године, а поднеском од 29.10.2015. године тужбени захтев је смањен, тако да је вредност предмета спора износ од 72.173,80 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Како се ради о тужбеном захтеву који се односи на новчано потраживање, које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, у смислу одредби члана 468. ст.1. и 2. ЗПП, то се ради о поступку у спору мале вредности, у коме против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија, на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

У конкретном случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, иако је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (ЗПП) или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић